

*Diubire
fără sfârșit*

Cititorilor

CÂND VINE VORBA de romane, introducerile sunt, aproape fără excepție, de prisos. Dintre cărțile scrise de mine, acesta este cel de-al zecelea roman care vede lumina tiparului, iar la celelalte nouă care au apărut înaintea lui nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să scriu vreo introducere.

În cazul romanului de față, consider însă că se impune un scurt prolog. Întrucât tema sa este viața de după moarte, este absolut necesar ca, înainte de a citi povestea, cititorul să înțeleagă limpede că singurul element de ficțiune din întreaga poveste îl constituie personajele și relațiile dintre ele.

Cu puține excepții, celelalte elemente provin exclusiv din cercetările pe care le-am întreprins pe această temă.

Din acest motiv, am inclus la sfârșitul romanului o listă cu cărțile de care m-am folosit în această muncă de documentare. Veți constata că sunt multe și de facturi diferite. Însă, în ciuda eterogenității autorilor, perioadelor și editurilor care le-au publicat, conținutul lor se remarcă printr-o uniformitate imposibil de trecut cu vederea.

Firește, ca să vă convingeți, ar trebui să le citiți și voi. Îndemnul meu este să o faceți. Va fi, după cum veți vedea, o experiență edificatoare – și cu totul excepțională.

Richard Matheson,
Calabasas, California, august 1977

Introducere

TEXTUL CĂRȚII pe care urmează să o citiți a ajuns la mine în felul următor:

Era în seara de 17 februarie 1976. Ne uitam la televizor când s-a auzit soneria, iar soția mea s-a dus să deschidă. După câteva momente s-a întors în dormitor și mi-a spus că la ușă e o femeie care vrea să stea de vorbă cu mine.

M-am ridicat și am ieșit în holul de la intrare. Prin ușa deschisă am văzut o femeie înaltă, de vreo 50 de ani, care aștepta pe verandă. Era bine îmbrăcată și ținea cu amândouă mâinile un plic mare și voluminos.

„Dumneavoastră sunteți Robert Nielsen?”, m-a întrebat ea.

I-am răspuns că da, eu sunt, iar ea mi-a întins plicul, zicând: „Atunci ăsta e pentru dumneavoastră”.

M-am uitat bănuitor la plic și am întrebat-o ce e în el.

„Un mesaj din partea fratelui dumneavoastră”, a răspuns ea.

Am devenit și mai bănuitor. „Cum adică?”, am întrebat-o.

„Chris, fratele dumneavoastră, mi-a dictat textul ăsta”, a zis ea.

Auzind acestea m-am înfuriat. „Nu știu cine sunteți”, i-am spus, „dar dacă ați avea cel mai mic habar despre fratele meu, ați ști că e mort de mai bine de un an”.

Femeia a scos un oftat. „Știu că e mort, domnule Nielsen”, a zis ea, cu un aer obosit. „Sunt medium. Fratele dumneavoastră mi-a transmis materialul ăsta din...”

S-a oprit în momentul în care am dat să închid ușa, apoi a adăugat repede: „Domnule Nielsen, *vă rog*”.

Era atâta insistență în glasul ei, încât m-a făcut să mă uit la ea, surprins.

„Abia am terminat de transcris manuscrisul ăsta”, a zis ea. „Șase luni m-am chinuit cu el. N-am făcut-o pentru că așa mi s-a năzărit mie. Vă dați seama că am și eu destule pe cap, dar fratele dumneavoastră nu m-a lăsat să-mi văd de treabă până când nu am pus pe hârtie fiecare cuvântul din mesajul lui și până când nu i-am promis solemn că o să vi-l aduc.” În tonul ei începea să se ghicească disperarea. „*Luați-l odată, ca să-mi recapăt și eu liniștea.*”

Zicând acestea, mi-a îndesat plicul în mână, s-a întors pe călcâie și a pornit-o iute spre trotuarul de la capătul aleii. Uitându-mă după ea, am văzut-o urcând în mașină și plecând ca din pușcă.

De atunci nu am mai văzut-o niciodată și nici nu am mai primit vreun semn de la ea. Nici măcar nu știu cum o cheamă.

Până acum am citit manuscrisul de trei ori și tare aș vrea să-mi dau seama ce să înțeleg din el.

Nu sunt un om credincios, dar fără îndoială că mi-ar plăcea, ca de altfel oricăruia dintre noi, să cred că moartea înseamnă mai mult decât uitare. Cu toate astea, mi se pare greu, dacă nu chiar imposibil, să accept toată povestea asta așa cum se prezintă ea la prima vedere. Mă tot gândesc că de fapt asta și e: *o poveste*.

E drept că manuscrisul conține informații reale. Informații despre fratele meu și familia lui, pe care femeia aceea nu avea de unde să le știe – asta dacă nu cumva o fi stat luni în șir

INTRODUCERE

să facă cercetări laborioase – și costisitoare – ca să afle totul înainte de a pune manuscrisul pe hârtie. În cazul ăsta, cu ce scop să fi făcut toate astea? Ce ar fi avut de câștigat?

Am în minte o sumedenie de întrebări în legătură cu această carte. Nu o să le enumăr, ci o să îi las pe cititori să și le formuleze singuri. De un singur lucru sunt sigur: dacă cele povestite în manuscris sunt adevărate, atunci cu toții am face bine să ne analizăm propria viață. Cu atenție.

Robert Nielsen,
Islip, New York, ianuarie 1978

Somnu-acesta
al morții

Un iureș de imagini tulburi

„ÎNCEPE CU ÎNCEPUTUL”, așa se zice. Numai că eu nu pot. Eu trebuie să încep cu sfârșitul – sfârșitul vieții mele pe pământ. Îți povestesc cum s-a întâmplat atunci – și ce s-a întâmplat după aceea.

O mică observație legată de text: tu știi cum scriu eu, Robert. Se poate ca istorisirea asta să nu ți se pară la fel. Dar am un motiv: sunt limitat de persoana care îmi transcrie textul. Gândurile mele trebuie să răzbată prin mintea ei. În privința asta, n-am ce să fac. Nu o să treacă toate boabele prin sită. Așa că înțelege și tu dacă o să ți se pară că simplific prea mult. Mai ales la început.

Amândoi ne străduim și noi cât putem.

Slavă Domnului că în seara aceea eram singur. De obicei, când mă duceam la film mergea și Ian cu mine. De două ori pe săptămână, știi tu, pentru scenariile mele.

În seara aceea el n-a mai mers. Trebuia să joace într-un spectacol de teatru organizat de școală. Încă o dată, mulțumesc Cerului.

M-am dus la o sală de cinema de lângă un centru comercial. Întrebă-l pe Ian cum se cheamă, pentru că eu nu reușesc să-i dau de cap. Unul mare care a fost împărțit în două.

Era trecut de 11.00 când am plecat de la cinematograful. M-am urcat în mașină și am luat-o spre terenul de golf. Așa mic, pentru copii. Nu reușesc să transmit cuvântul. Stai așa. S-o luăm pe litere. Încet. În... m-i-n... i-a... t-u... r-ă. Bun. Asta e.

Era intens circulată... strada? Nu, ceva mai lat. Bu... levardul? Nu e foarte exact cuvântul, dar merge. Mi s-a părut că s-a deschis un culoar și am pornit. Dar apoi am fost nevoit să opresc, pentru că se apropia o mașină cu o viteză nebună. Avea destul loc ca să mă ocolească, dar nu m-a ocolit. M-a lovit atât de puternic în aripa stângă din față, că era cât pe ce să mă răstoarne.

Eram zdruncinat, dar aveam centura pusă. Nu, nu centura. H-am-u-l. N-aș fi fost rănit prea grav. Dar a apărut o dubă care m-a izbit în aripa dreaptă din spate și m-a proiectat pe contrasens. Din direcția opusă venea un camion. M-a lovit în plin. Am auzit scârșnetul teribil al caroseriei făcute zob și zgomotul geamurilor sfărâmate. M-am lovit la cap și totul s-a făcut negru în jurul meu. Pentru o clipă, mi s-a părut că-mi apare în fața ochilor o imagine cu mine zăcând inconștient, cu sângele șiroid. Apoi s-a așternut întunericul.

Eram din nou conștient. Durerea era cumplită. Auzeam un sunet înfiorător: propria mea respirație, lentă și superficială, înecată la răstimpuri într-un fel de suspin lichid. Aveam picioarele reci ca gheața. Îmi aduc bine aminte.

Încet-încet, am început să percep în jurul meu atmosfera unei încăperi. Și prezența unor oameni, cred. Nu eram sigur, era ceva care mă împiedica să-mi dau seama exact. Efectul sedativelor. Nu, rescrie. Încet, pe litere. S-e-d-a-t... sedativelor.

Am început să aud o voce care șoptea ceva. Nu izbuteam să deslușesc cuvintele. Pentru o clipă, am văzut o formă undeva în apropierea mea. Aveam ochii închiși, dar am văzut-o. Nu îmi dădeam seama dacă e femeie sau bărbat, dar știam că

vorbește cu mine. Dacă a văzut că nu aud cuvintele pe care mi le spunea, a dispărut.

Durerea a început iarăși, de data asta în mintea mea, și era din ce în ce mai intensă. O simțeam altfel acum, aveam impresia că o interceptez ca pe un post de radio. Nu era durerea mea, ci a lui Ann, care plângea, cuprinsă de spaimă. Pentru că eram rănit. Îi era teamă pentru mine. Simțeam toată durerea ei. Suferea cumplit. Am încercat să alung umbrele care nu-i dădeau pace, însă n-am izbutit. Am încercat să îi rostesc numele, dar a fost în zadar. Nu mai plânge, i-am spus în gând. O să fie bine. Nu-ți fie frică. Te iubesc, Ann... Unde ești?

În secunda aceea m-am pomenit acasă. Era duminică seara. Eram cu toții în camera de recreere, în care ne strângeam cu toată familia, râzând și pălăvrăgind vrute și nevrute. Ann stătea lângă mine, cu Ian alături. Richard era lângă Ian, iar Marie ședea la celălalt capăt al canapelei. O cuprinsesem cu brațul pe Ann, iar ea se cuibărise la pieptul meu. Era caldă. Am sărutat-o pe obraz. Ne-am zâmbit unul altuia. Era o seară de duminică, liniștită și senină, și eram cu toții împreună.

Apoi am simțit cum încep să mă ridic din beznă. Eram întins pe un pat. Durerea revenise, se făcuse din nou stăpână pe corpul meu. Nu mai simțisem niciodată o asemenea durere. Mi-am dat seama că am început să alunec. Da, am zis bine: să alunec.

La un moment dat am auzit un sunet înfiorător. Un horcâit care îmi ieșea din gât. M-am rugat să nu fie prin preajmă Ann și copiii, ca să nu-l audă. S-ar fi îngrozit. L-am implorat pe Dumnezeu să se îndure de ei și să nu-i lase să audă zgomotul acela oribil, să-i apere de zgomotul acela oribil.

Atunci mi-a trecut prin cap următorul gând: *Chris, ești pe moarte*. M-am căznit să trag aer în piept, dar lichidele care îmi inundau traheea nu lăsau aerul să treacă. Mă simțeam năclăit și vâcos, prins în acea consistență ca într-o capcană.

Lângă pat era cineva. Iarăși forma aceea. „Nu te împotri- vi, Chris”, mi-a spus. Auzind asta, m-am infuriat. Cineva mă

voia mort. M-am opus. N-aveam de gând să-i las să mă ia. Ann! am strigat în gând. Ține-te de mine! Nu-mi da drumul să plec!

Degeaba, alunecam în continuare. Sunt prea grav rănit, mi-am zis, cuprins de o spaimă subită. Îmi simțeam trupul foarte slăbit. Dar apoi am avut o senzație neobișnuită. *O gâdilătură*. Știu, e ciudat. Ridicol. Dar asta simțeam. Prin tot corpul.

Pe urmă, altă schimbare: nu mai eram întins pe pat, ci într-un leagăn. Simțeam cum se balansează: înainte și înapoi, înainte și înapoi. Apoi, încetul cu încetul, am început să îmi dau seama. Nu eram în leagăn și nici nu se mișca patul. Corpul meu era cel care se legăna înainte și înapoi. Undeva, adânc înăuntrul meu, se auzeau niște zgomote abia perceptibile, ca niște pârâituri. Zgomotele care se aud când dezlipești încetișor un bandaj. Nu mă mai durea atât de rău. Durerea începuse să se risipească.

Atunci mi s-a făcut frică și m-am străduit din răpputeri să o aduc înapoi. În câteva clipe durerea a revenit, mai cumplită ca oricând. Chiar dacă sufeream îngrozitor, m-am agățat de ea. Însemna că sunt viu. *Nu-i las să mă ia*. Ann! am strigat în gând. *Ține-mă strâns!*

Zadarnic. Simțeam cum mi se scurge viața din trup și auzeam iarăși zgomotele acelea, acum însă mult mai tare; zgomotul a sute de firișoare care se rup. Nu mai aveam gust sau miros. Pe urmă am început să nu-mi mai simt nici degetele de la picioare, nici tălpile. Dinspre picioare, senzația de amorțeală a început să urce. M-am forțat să îmi recapăt simțurile, dar nu am reușit. Prin stomac mi se plimba ceva rece, care se îndrepta spre piept. Aici s-a oprit și mi s-a strâns în jurul inimii ca un sloi de gheață. Îmi simțeam inima bătând înfundat, rar, rar, ca o tobă la un cortegiu funerar.

Am știut, dintr-odată, ce se întâmplă în camera de alături. Vedeam acolo o femeie în vârstă, zăcând în pat, cu șuvițele cărunte răsfirate pe pernă. Galbenă la față și cu mâinile ca niște gheare de pasăre: cancer la stomac. Cineva stătea lângă ea și îi vorbea cu blândețe. Fiica ei. Nu vreau să văd asta, mi-am zis.

Cât ai clipi din ochi, am părăsit încăperea aceea și m-am pomenit iarăși într-a mea. Durerea dispăruse aproape complet. Oricât am încercat, n-a fost chip s-o fac să revină. Am auzit un zumzet – da, un *zumzet*. Cu toate astea, firele se rupeau în continuare. Simțeam cum se răsuțește fiecare capăt de fir retezat.

Acel „ceva” rece începuse să se miște din nou. S-a plimbat așa până când a ajuns în mijlocul capului și s-a fixat acolo. În rest, eram complet amorțit. *Ajutor!* am implorat, fără să pot scoate un sunet; aveam limba paralizată. Simțeam cum toată ființa mea se retrage spre interior, concentrându-se în întregime în cap. Mimbinele erau comprimate... nu, să mai încercăm o dată. M-e-m-b-ranele. Așa da. Dislocate și împinse spre mijloc, toate odată.

Am început să ies prin cap, croindu-mi drum printr-un orificiu. Se auzea un fel de șuier, un vâjâit, ceva care curgea cu iuțeală, ca un curent de apă care năvălește printr-un defileu îngust. Am simțit că încep să mă ridic. Eram ca un balon, mă legănam în aer, eram când sus, când jos. Mi s-a părut că văd deasupra mea un tunel, întunecat și nesfârșit. M-am ră-sucit, m-am uitat în jos și, uluit, mi-am văzut trupul întins pe pat. Înfășurat în bandaje și nemișcat. Hrănit prin niște tuburi din plastic. De el mă lega un cordon strălucitor, scăldat într-o lumină argintie. Un fir subțire, prins de corpul meu în creștetul capului. Firul argintiu, mi-am zis; Doamne Dumnezeule, firul argintiu. Știam că e singurul lucru care îmi mai ține trupul în viață.

Am simțit cum mă copleșește un val de repulsie, văzându-mi mâinile și picioarele cuprinse de spasme. Aproape că încetasem să mai respir. Pe chipul meu se citea un chin cumplit. Din nou, m-am luptat din toate puterile să cobor la loc și să mă reunesc cu propriul corp. Nu, nu vreau să mă duc! auzeam cum strigă mîntea mea. *Ann, ajută-mă! Te rog! Trebuie să rămânem împreună!*

Cu mare greutate, m-am lăsat în jos și m-am uitat uluit la chipul meu. Buzele erau vinete, pielea era acoperită cu

broboane de sudoare. Venele de la gât începeau să se umfle. Mușchii au început să zvâcnească. Mi-am canalizat întreaga voință către un singur țel: să reintru în corpul meu. *Ann!*, am strigat în gând. *Te rog, cheamă-mă înapoi ca să pot să rămân cu tine!*

Și atunci s-a întâmplat o minune. Corpul meu a început să prindă viață, pielea și-a recăpătat culoarea sănătoasă, pe față mi s-a așternut o expresie calmă. I-am mulțumit lui Dumnezeu. Ann și copiii nu mă văzuseră în starea în care fusesem. Îți dai seama, am crezut că revin la viață.

N-a fost să fie. Imediat mi-am văzut corpul într-un sac colorat într-o sumedenie de nuanțe, tras în sus de firul argintiu. Am avut o senzație de prăbușire, am auzit un pocnet – ca și cum s-ar fi rupt o bandă uriașă de cauciuc – și am simțit că încep să mă ridic.

Apoi un flashback. Da, ăsta e cuvântul. Un flashback; exact ca în filme, doar că mult mai rapid. Ai citit și ai auzit de multe ori expresia asta: „într-o fracțiune de secundă și-a revăzut întreaga viață”. Să știi că e adevărat, Robert. Imaginile se derulau atât de repede, încât nu puteam să țin pasul cu ele – și se derulau *în sens invers*. Mi-au trecut prin fața ochilor zilele de dinainte de accident, viața copiilor noștri, căsnicia mea cu Ann, cariera mea de scriitor. Studenția, al Doilea Război Mondial, anii de liceu, gimnaziul, copilăria mea și primele luni de viață. 1974 – 1927: fiecare secundă din toată acea perioadă. Fiecare gest, fiecare gând, fiecare emoție. Fiecare cuvânt rostit. Pe toate le-am văzut. Într-un iureș de imagini tulburi.